

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

СЕДМА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - ОТАЦА I ВАС. САБОРА

. 17, 1 - 13, . 56; Мт. 5, 14 - 19, зач. 11
Дап. 20, 16 - 18, 28 -36, зач. 44; Јевр. 7, 26 - 8,2.
свети равноапостолни Кирило и Методије

архиепископ Јован (Шаховској) САВЕСТ И ЗАПОВЕСТИ

Хтели или не хтели да о томе мисле неверујући, ипак постоји место ван простора, где ће душа после окончавања одређеној јој од Бога рока земног живота, отићи на суд. Тамо ће се отворити књига њеног живота, где је све наштампано, што је говорио, чинио или желео човек на земљи.

Срећна књига живота је код оних људи, који су чинили на земљи само добро и тежили да испуне вољу истинског Оца народа и људи – Бога. Но, биће горка књига живота оних, који нису веровали у Бога и који су друге учили да неверују. Горка ће бити књига код оних, који су одбацивали свог Творца и клањали се бездушном материји, апстрактним идејама или смртним људима, правећи себи кумире (идоле). Горка књига живота ће бити код оних, који су свесно одбацивали Дух Божије правде, јеванђељску љубав и мудрост. Црква никоме не жели вечну

смрт, чак ни својим највећим непријатељима и прогонитељима, већ свима жели спасење. Као што се и Сам Христос молио за Своје распињатеље, тако и Црква кротко гледа на своје мучитеље. Особено на оне, над којима је већ на земљи савршен Божији суд.

Но, тајанствене и горке речи за човека се раскривају у јеванђељској причи о богаташу и Лазару – о немилосрдном богаташу и о кротком сиромашу, чије су ране лизали пси, када је он лежао у прабини, поред богаташких дворова. А богаташ је пировао, не обраћајући пажњу на сиромаша. А кад умрије сиромаш, - каже Јевађеље, - однесоше га анђели у наручје Авраамово; а умрије и богаташ, и сахранише га. И у паклу налазећи се и у мукама, подиже очи своје (Лк 16, 22-23) - и угледа вечни живот код Бога и сиромашног Лазара, како се сада радује са праведним Авраамом. Богаташ није мислио о вечном животу, када је живео на земљи,

email: manastirmaine@gmail.com
интернет презентација: podmaine.weebly.com

али се сада он појавио пред њим са свом упечатљивошћу и несумњивошћу, а прошли његов егоистички, безбожни живот стао је пред њега са свом својом неповратношћу изгубљених година и дана. Муку ове свести је тешко саопштити људским језиком.

Браћо, људи, вама који још нисте пришли вери, обраћам се пре свега – размислите о свом неверју, помислите на своју бесмрт-

Божанско, као некаква виша мисао: савест. Савест је као искра, светлост, топлота. Она просвећује ум, она му показује, шта је добро – а шта зло. Савест је глас Божији, који указује човеку, како је потребно да поступа. Многи људи би хтели да побегну од савести, али то је немогуће: савест је унутар човека и он је носи увек са собом.

Међу земним силама ми не зна-

?

?

- Демон не може ништа сâм створити, већ само може туђе украсти. Некад звезда петокрака уопште није имала злослутни смисао и чак је приказивана на древним рукописима и на иконама, на пример на икони Избавитељке. У последње време звезда петокрака постала је символ окултистичких друштава као и атеистичких држава. Звезде петокраке налазиле су се на некадашњем грбу Константинопоља, а ислам наставља да их користи без икакве повезаности с окултизмом или незнабоштвом. И у моралном и у духовном смислу звезда петокрака потпуно је неутрална, а негативан смисао добија кад се употребљава као символ антихришћанске силе. Ако можете, будите равнодушни према тој звезди и немојте јој придавати никакав значај. Ако вас пак узнемирава и асоцира на окултизам и атеистички символ, боље је да се ослободите тог психичког притиска и да немате пред очима одећу са звездом петокраком или шестокраком, тим пре ако мислите да те звезде имају везе с негативном енергијом.

()

ну душу, она је дубља и вреднија од свих ваших блага! Она вам није дата само за тренутак. Верујте у вечни живот, који вас очекује. Не подавајте се смртоносној пропаганди материјализма, не покривајте прашином неверја очи своје душе, извор њеног живота је у Богу.

Бог је створио човека. У дубину људског срца је положено нешто

мо за јачу и вишу од савести. Верујући човек прибегава својој савести, као суду Божијем. Невино гоњени тражи прибежиште и умирење под покровом мирне своје савести, као под штитом више правде. Човек се осећа сигурним и може се супротставити целом свету, ако је савест на његовој страни.

Међутим, као заштитник и уте-

шитељ невиног човека, савест се јавља неумољивим судијом згрешившег човека. Овде грешник стаје директно пред огањ Божијег суда, на коме се осуђују његова безакоња.

Савест је немогуће подкупити. Не треба радити оно, против чега се она буни! Она чува свети Божији закон, који је написан у срцима.

Поред савести, човеку је дата духовна светлост и у заповестима.

Догађа се, да сувише обремене-на грехом савест престаје да ди-

ше у човеку, јер је пригушена људским злом, као тешким камењем. Читаво човечанство се налази у стању неопходности очишћења своје савести – молитвом, вером и покајањем. Творац је дао људима пуну, ничим не помућену светлост Своју у Јеванђељској речи, у истини Сина Божијег, Христа Исуса. Јеванђеље – то је глас Божији, који звучи у савести свег људског рода. И они, који слушају и испуњавају заповести овог гласа, васкрсавају своју душу.

архиепископ Потијски и Хобски Григорије (Бербичашвили) САБЛАЗАН "НЕЦРКВЕНОГ ХРИШЋАНСТВА"

Зашто се човек саблажњава толико да недостојни поступак појединог свештеника преноси на целу Цркву? Зар су свештеник и Црква једно те исто? Зар је тешко разумети да Црква остаје чиста и неупрљана чак и када неки Њени служитељи поступају недостојно? Зар се сва Црква своди на свештенство?

Црква је мистичко Тело Исуса Христа, које у себе укључује и небеске бестелесне силе и Светитеље. То јединство се назива небеском Црквом или победоносном Црквом. Видљиву страну Цркве чине заједница верних и свештенство - то је земна, или борбена Црква. Глава и небеског и земаљског дела једне Цркве је сам Христос Спаситељ.

Међутим, несрећа је у томе што су људи који су навикли да брзоплето уопштавају и што су склони да целу Цркву окриве за

оно у чему греше поједини служитељи. Такав однос је без сумње погрешан, јер Црква није неки појединачни свештеник. Наравно, свако ко недостојно поступа, налазећи се у окриљу Цркве, наноси удар Њеном ауторитету и тако вољно или невољно постаје непријатељ Цркве. У људској свести су са Божијим именом повезани појмови као светост, чистота, истина, честитост. Све ово људи захтевају и од Његових служитеља. Управо зато слуга Божији мора да покаже огромну одговорност и опрезност у сваком свом делу, суду, у разговору. Треба да буде образац искрене вере, љубави, побожности, врлинског и богоугодног понашања. Треба такође приметити да се такво понашање захтева не само од представника свештенства, већ и од свих чланова Цркве - то јест, од сваког хришћанина. Јер од пона-

шања хришћанина зависи како ће се Црква доживљавати, као спокојна лука или предмет поруге.

Греси, заблуде, недостојни поступци духовних лица су жалост и искушење за Цркву. Свети Јован Златоуст изобличавајући своје савременике-свештенослужитеље једном приликом је изрекао мисао о томе да ће се "међу свештеницима само ретки спасити". И опет, без обзира на све, Црква живи свом пуноћом свог живота, преиспуњена скривеним благодатним силама и остаје света и беспрекорна чак и када се свештенство не налази на

је заиста тако тешко наћи храм или место у храму где вас нико неће узнемиравати? Може се питање поставити и другачије: да ли се такви људи уопште и могу сматрати верујућима ако се због тих субјективних, лако савладивих разлога потпуно одричу Мајке-Цркве?

Горе речено само у малом степеноу одражава истинске разлоге одступања човека од Цркве. Сва трагедија је у томе што Црква и богослужење постепено постају сувишни за душу. Тако се појављује унутрашња отуђеност од Цркве, што је у значајној мери

Ето недеље Светих Отаца Првог Васељенског Сабора. Откуда то? После чудесних невиђених догађаја, после Васкрсења Спаса, после Вазнесења, после Голготе, после целокупног живота Спаситељевог на земљи тридесет три и по године, Црква прославља Свете Оце Првог Васељенског Сабора. Зашто? Зато што су Свети Оци Првог Васељенског Сабора највећи борци са Светим Апостолима и уз Свете Апостоле највећи борци за једну истину истину да је Христос Исус Истинити Бог. То је њихова главна борба, то је њихова главна битка: Христос је Истинити Бог! У томе је сва њихова проповед, у томе је срце њихово, душа њихова, савест њихова. Христос је Истинити Бог, Христос је Богочовек. Ето, то је та сва истина коју Оци Првог Васељенског Сабора неустрашиво проповедају и исповедају. У дивним стихирама они се називају божанствени борци, борци који се боре неустрашиво, боре за најважније истине у свима световима и за најважнију Личност - за Истинитог Бога.

потребној висини. Ради оправдавања свог одласка од Цркве људи наводе различите разлоге: њих на пример, нервирају и саблажњавају људи који се моле. Или не могу да трпе гужву и нису у стању да се моле када у храму има много људи. Међутим, сва та осећања су пре повод за одлазак из Цркве, него што су разлог. Зар

повезано са душевном лењошћу, као и са чињеницом да је човек до сржи утопљен у земаљска дела.